

GELOVEN IN VITALITEIT

De toekomst van de Kerk in en na corona hangt af van onze band met Christus en ons aandeel in zijn zending. Vitaliteit kan dus ook als je niet zoveel armslag hebt vanwege coronamaatregelen.

Door bisschop Van den Hende

‘Zo kunnen we ook in deze tijd onze roeping waarmaken’

Opnieuw wordt het Kerstmis en nog steeds zijn we niet los van het coronavirus. In ons dagelijks leven -of je wilt of niet- hebben we ermee te maken. Het raakt aan onze omgang met elkaar als mensen en het kan invloed hebben op hoe we naar elkaar kijken: in de samenleving en in huiselijke kring, in de wereld van de scholen en het leven van de Kerk, in de omstandigheden van het werk en privé.

We worden persoonlijk geconfronteerd met eenzaamheid en isolement, met ervaringen van beperking en stilstand, van angst en depressiviteit, of we hebben er weet van dat mensen om ons heen met deze ervaringen worstelen. Niemand kan zijn of haar ogen en hart daarvoor sluiten.

VAN VITAAL BELANG

We worden gevraagd om afstand te houden. Het Tweede Vaticaans Concilie benadrukt: de mens is ten diepste een sociaal wezen en zonder relaties met anderen kan een mens niet leven noch talenten ontplooiën (Gaudium et Spes 12). Samenleven en samenwerken met anderen is daarom van vitaal belang voor ons menselijk bestaan. Dat geldt voor ons maatschappelijk verkeer en zeker ook voor ons kerkelijk leven. Bovendien is ons kerkelijk leven -dat we mogen beleven als een netwerk van liefde- niet los te maken van de omgang met elkaar in de samenleving. Als Kerk hebben we een missionaire opdracht van de Heer gekregen. Dit houdt in dat we vanuit onze verbondenheid met Christus met de bagage van geloof, hoop en liefde die we ontvangen hebben, betrokken zijn op de wereld waarin wij leven.

KWETSBAARHEID

De lange periode met corona heeft bij veel mensen het gevoel van

kwetsbaarheid versterkt, ook op het terrein van het kerkelijk leven: Betekent corona dat ons getalsmatig kleiner worden nu sneller gaat? Komen mensen die nu minder vaak mee kunnen doen wel weer terug na corona? Wat is een vitale parochie?

Vitaliteit en levenskracht van een geloofsgemeenschap zit op de eerste plaats in de band met Jezus Christus. Paus Franciscus schreef in 2013, in navolging van paus Benedictus, dat het begin van ons christen-zijn de ontmoeting met de Heer is (Evangelii Gaudium 7).

Aangezien de persoon van Christus op de eerste plaats komt, is een parochie vitaal in de mate waarin zij zich verbindt met Jezus en zijn evangelie. Dus als mensen zeggen ‘we zijn een vitale gemeenschap’, zou je moeten kunnen zeggen: dus zijn we met heel ons hart met Christus verbonden, enthousiast over het vieren van de eucharistie en de andere sacramenten, trouw in het elkaar nabij zijn in naastenliefde en caritas.

ONZE ZENDING

Nu corona nog steeds voortduurt, is het belangrijk dat we als Kerk onze zending niet loslaten of verliezen. Als we nadenken over de vitaliteit van de Kerk in onze streken en de toekomst van parochies, dan mogen we allereerst beseffen dat de vitaliteit van ons bisdom en de toekomst van onze parochies afhangen van onze trouw aan de zending die we hebben gekregen van de Heer: zijn we nog in staat om Christus te verkondigen en van Hem te getuigen; maken we er werk van om de sacramenten te vieren en te bidden; zetten we ons daadwerkelijk in voor de dienst aan onze medemens uit liefde voor Christus? »

ONZE VITALITEIT

Komt deze drievoudige zending voldoende uit de verf in de geloofspraktijk van ons bisdom Rotterdam, van onze parochies en geloofsgemeenschappen, en in ons persoonlijk leven? Onze vitaliteit hangt ervan af. De volgende vragen helpen om onze vitaliteit op het spoor te komen.

(1) Blijven we ons verdiepen in ons geloof en het overdragen in catechese en gesprek als een getuigenis? Wie is Jezus? Wie is God voor ons? Vertrouwen we op de leiding van de Heilige Geest?

(2) Zijn we mensen van gebed of schiet dat erbij in als we onze drukke dag indelen? Zoeken we contact met de Heer in wie wij geloven? Zijn we in staat om anderen bij God te brengen door ons gebed? Hoe gaan we om met het vieren van de eucharistie als bron en hoogtepunt? Houden we de sacramenten in ere als geschenk van de verrezen Heer aan ieder van ons?

(3) Zijn we vertrouwd met de werken van barmhartigheid (Matteüs 25)? Hoe is het met de beoefening van de naastenliefde in en vanuit onze geloofsgemeenschappen? Zijn we daar samen mee bezig, of is dat 'uitbesteed' aan actieve PCI-bestuurders? Zijn we attent genoeg om te zien welke mensen wij missen? Zien we om naar mensen die onze hulp nodig hebben?

ARMSLAG

De coronatijd toont de kwetsbaarheid van ons samenleven aan, maar geeft ook de kans om te ontdekken dat we als Kerk niet uit het veld zijn geslagen zolang we ons vasthouden aan de Heer en zijn drievoudige zending steeds weer gestalte geven. Ondanks alles ons geloof blijven delen, ondanks alles blijven vieren en bidden, ondanks alles trouw zijn in naastenliefde en dienstbaarheid.

Hierbij hoort ook het besef dat we elkaar nodig hebben, omdat we niet alles in eigen persoon kunnen realiseren om

de zending van de Kerk waar te kunnen maken. Paulus zegt dat er vele gaven zijn en één Geest (1 Korintiërs 12, 4) waaruit mag blijken dat er twee gaven zijn die de Heer heel bijzonder schenkt aan zijn Kerk: de verscheidenheid in talenten en gaven, en de eenheid in geloof, hoop en liefde.

TOEKOMST

De toekomst van de Kerk in en na corona hangt af van onze band met Christus en ons aandeel in zijn zending die we met heel ons hart in elke gemeenschap in praktijk mogen brengen. Vitaliteit kan dus ook als je niet zoveel armslag hebt vanwege coronamaatregelen. Het is de Heer die ons blijft vragen om in alle omstandigheden te getuigen van ons geloof, te vieren dat we met Hem verbonden zijn en in concrete daden van barmhartigheid zijn liefde zichtbaar te maken. Zo kunnen we ook in deze tijd als christengelovigen onze roeping waarmaken, open naar God en naar de medemens. ■

‘Hierbij hoort het besef dat we elkaar nodig hebben’